

Nyeregszemle Székely Túra XIII. rész

Szeptember 11-én, vasárnap kora délután Ópusztaszerről indult útra a Nyeregszemle Vivát Huszár meghívójával Oláh Krisztián shagya herélte, Zerinváry Szilárd shagya kancája, valamint Solymosi Bertold félvér kancája hátán. A lovasokat a magyar-román határig a bábolnai Pettkó-Szandtner Tibor Lovas Szakközépiskola és Kollégium két lovasa: Vinnay Patrícia, és Gecse Adrienn is elkísérte egy-egy herélt lovon. Kísérőjük Mészáros Gábor volt. Az út élményeiről egy lovasélete első lépéseit megtett kezdő lovas írását olvassák folytatásos részekben (tisztára mint a filmekben)...

MÁTRIX TOPÁNFALVÁN

Az előző rész tartalmából: *Átkeltünk a gyönyörű Dél-Biharon és Gajna-tetőn, ahol elméláztunk a román nemzeti hős Aram Iancu és a magyarság sajátosan kusza és szomorú történetén. Elügettünk Felsővidrára, ahol Gábor már nagy erővel kereste azt, aki szállásunkat.*

A történet nem volt egyszerű. Gábor a Szukival kikerülte a hegységet és egy néhány órási út után nekiállt szállást keresni Vidrán, ahol nem kimondottan szeretik a magyarokat. Sőt, nem túlzás azt állítani, hogy a legtöbben kifejezetten utálják (lásd az előző részt). Mivel a korábban Eördögh András által javasolt szálláson nem hogy fogadókészség nem volt, de még magát Andrást és Kincses Kálmánt is letagadták, így Gábornak nem volt más lehetősége, mint az utcán kérdezősködni, hogy hol tudnának utcsakára befogadni minket, illetve, hogy hova mehetnénk, ahonnan majd nem zavarnak el. Ezt és a magyar rendszámú gépkocsit látva a rend helyi őre gyakorlatilag belekötött Gáborba.

Kit keres, mit akar itt, minek kérdezősködik és más hasonlóan kedves kérdések közepette próbálta valamilyen indokkal megbüntetni a mi kísérőnket. Szerencsére nem értették meg egymást, így az fakabát kénytelen volt törni kicsit a fejét, s ekkor isteni szikra pattant ki a tányérsapka alól: elviszi ezt az idegent a falu egyetlen magyarjához!

Több se kellett a falu egyetlen magyarjának, amikor megtudta, mi járatban van a Szukis fiatalember! A rendőrt hazaküldte a feleségéhez, a sajátjának pedig kiadta, hogy készítsen valami vacsorát az Anyaországból érkező lovasoknak, azaz nekünk. Kiderült, házigazdánk volt az egyetlen kőműves a faluban. Minden román házat ő tatarozta, még a legtöbb helyen még járdára sem futotta. Lóhátról beláttunk a házak udvaraiba és a mögöttük a hegyek lábáig elterülő kicsiny kertekre. Szokatlan és szép rend honolt mindenütt. A mőcök persze mogorvák voltak, de eddigre megszoktuk őket: illedelmességből még mondogattuk bünaziát, meg a doamnye zsútát, de már nem bántott, ha nem viszonozták. Az első óra után az egyik kis faluban megálltunk kávézni, majd Aranyosponor után megfürdöttünk a patakban (végre pár nap után), és egyúttal lehűtöttük a lovaink lábait is. Utána viszont egy menetben mentünk Verespatakig. Topánfalva (Câmpeni) előtt át a völgyzárógáton, majd végig a főútvonalon fekvő forgalmas nagyvárosban.

Itt láttuk meg Erdély legszebb román leányzóját. Éppen ügettünk a kamionforgalomban a 75-ös főút jobb szélén. Melleztünk az Aranyos-patak (ami itt már folyóvá szélesült) tíz méter mély meredek partfalát vizslatták a lovak. A paták ritmikusan kocogtak az aszfalton, mialatt kerülgettek bennünket a kamionok. Volt forgalom, rendesen... Ő olyan valóságosan ült ott a koszos padon, a mocsos, szemeres út szélén. Minket figyelt (hiszen valószínűleg lovas még életében nem látott) mialatt szűk tűzpiros kisestélyiben várta a menetrendszerinti buszjáratot

rendőrt is. Így nem kellett sokáig gyözködni a helyieket, hogy ha lehet, mosolyogva fogadják érkezésünk. Egy hosszabbacskára nyúlt este után ledőlünk a dús fűvű legelőn legelésző lovaink mellé a hegyoldalba, mivel magyar vendéglátóink valóban szerény hajléka is itt állt. Hajnalban a harmattól elázott hálósájkjainkat kitergettük a ki tudja hány éves fakerítésre, majd egy rövid búcsúzkodás után elindultunk a Topánfalva felé a főúton. Tudtuk, hogy a mai napot végig aszfalton tesszük majd meg egészen Verespatakig. Ez indulási helyünkötől kb. 45-50 km-re volt. Bemelegítésként az utat egy 20 perces sétával kezdtük, majd nyeregbe szállva ügetni kezdtünk. 40-50 perces ügetés és negyedórás - húszperces lépésszakaszok váltakoztak egész nap. Errefelé a hegyek anynyira beszorítottak minden talpalatnyi földet a Kis-Aranyos völgyébe, hogy a főút mellett

a koszos, szürke buszmegállóban. Hirtelen úgy éreztük magunkat, mint a Mátrix gyakorló pályáján Mr. Anderson, aki úgy megbámulja a digitális nőt, hogy emiatt majdnem fejbélövés lesz a jutalma. Mindegy, nekünk a következő kanyarig volt miről témáztatni... Azért csak a következő kanyarig, mert miután a 75-ös útról rátértünk a Gyulafehérvérra tartó 74A-jelűre, a folyó fölötti hídon átkelve balra egy kamionparkolóban még furcsább jelenséget láttunk. Egy fiatal, hátközépig érő rasztahajú srác egy országúti túrabiciklire támaszkodva valószínűleg épp útbaigazítást kért egy kamionostól, mikor elügettünk mellette. A bicaj felpakolva, csupa kosz az egész gyerek meg a csomagja is, akár csak mi voltunk egy fél órája még. Látszott rajta, hogy nem tegnap kelt útra. Megbámultuk egymást, tátott szájjal integettünk, majd Krisztián ocsúdott fel először és előrekiáltotta, hogy talán meg kellene állnunk, beszélni vele, hátha egyfelé megyünk. Mivel ekkor már erősen közeledett az este, rajtunk volt a mehetnék. Ügettünk is, ahogyan csak lehetett, hiszen

Gábor már Verespatak környékén várt minket, úgyhogy nem álltunk meg, de ezt azóta is sajnálom. Olyan érzés fog el, amikor erre a jelenetre visszagonolok, hogy ott, az idegenben, valahogy mégsem voltunk egyedül. Verespatakra érve felbaktattunk az Óvárosba. Mindenhol a magyarság emlékének a nyo-

mai. Az út menti temetőben rengeteg magyar nyelvű sírfeliratot láttunk. Egy pub teraszán iszogató helyieknek rögtön a vendégei lettünk néhány sörre. Az oldott hangulatban még beszéltek pár szót magyarul, a nevük is magyar volt, de mind románnak vallotta már magát. Nagy-Romániára akartak inni velünk. Mondtuk, hogy mi arra ugyan soha, de az ő személyes egészségükre szívesen koccintunk. Azután leráztuk a helyieket, és felcaplattunk a város felett fekvő bányatavakhoz, amelyek egyikénél sátorot vertünk és villany nélküli villanypásztort húztunk. Leápoltuk a lovakat, etetés, itatás, hűtőzselé az inakra, miközben Gábor főzött valami finomat, s a csillagos ég alatt lassan mi is elaludtunk.

A következő rész tartalmából: Másnap reggel még visszapillantunk a tavakra, s az alattuk elterülő városkára majd bevesszük magunkat az Érchegységbe. Vár minket a Detonáta-hegység és a Torockói-havasok. Az út csupa zúzott kő és kőörmelek egészen Nagyenyedig. Na, de nem is jutunk el addig...

Solymosi Bertold

VELÜK VAGYUNK!

www.remenyalapitvany.hu

www.facebook.com/veledvagyk

Csatlakozzon oldalunkhoz!

Ajánlja fel adója 1%-át a rákos gyermekeknek!

Adószám: 18557071-1-09

Zerinváry Szilárd-szervező

AZ ORVOSOK ÁLTAL LEGHASZNOSABBNAK VALASZTOTT ALAPÍTVÁNY A REMÉNY A LEUKÉMIÁS GYERMEKEKÉRT KÖZHASZNÚ ALAPÍTVÁNY.